

EEN POST MENS

Hey, ga weg!
Jullie horen
er niet bij!

wellis,
wij zijn
ook natuur!

Beste Renée,

Een posthumane Vitruvius staart bij je naar binnen, met postbenen, postvoeten, een postbuik, postarmen en een hoofd van steen in de vorm van een hart.

Ik zat in de zaal bij de kranige vrouw, de academische sjamane, en ook bij mij begon het overal te kriebelen. Misschien door de cellen, bacteriën, schimmels en vloeistoffen huizend in mijn lichaam die ook hyper werden van haar woorden, of misschien doordat één van mijn oogwimpermytjes op en neer sprong uit ~~met~~ een overweldigend gevoel van instemming, of één van de stamcellen in mijn linkerheup die misschien starté pede wilde instant-ontwikkelen en stromen in de bloedbaan om Rasi beter te kunnen horen.

Je weet het niet, ☹

In elk geval: veel energie.

Ik ben helemaal voor de her-beelding, het on-denken, het over-voelen en het opnieuw bekijken van datgene dat we kennen, tenminste; denken te kennen.

☹ al die onzichtbaren, of tenminste al die miljoenen aanwezig-
steeds-aer-'t-hoofd-gekekener.

Maar wel op een manier, zoals Oona ook zegt, die handelingsperspectief genereert.

Daarin vind ik de 'stroming' die rechten 'geeft' aan niet menselijke entiteiten heel krachtig; de Noordzee die een rechtspersoon wordt, een rivier, een dier. ← niet menselijk

Deze niet menselijke entiteiten worden dan wel heel menselijk behandeld maar het is wel een constructief, actie-gericht perspectief. Je kerk vast Bruno Latour en zijn Parlement van de dingen? Jawel landschap doet me denken aan zijn gezegde: "De mens is niet langer de protagonist en de aarde het decor waarop de menselijke geschiedenis zich afspeelt. Het decor is op scène gekomen en een mede-speler geworden".

De wrijving die er zit tussen mensen die proberen te denken en te spreken vanuit de dingen vind ik enorm fascinerend.

De onmogelijkheid om jezelf weg te denken uit je eigen denken, of het denken weg te denken uit het denken.

Wat zou jouw landschap zeggen als een mens zou proberen te bedenken en voelen wat het landschap zou zeggen?

Ik denk dat ik als landschap zou zeggen: "Ik imiteer niet. Ik ben natuur!" Godlondedju. Hoe vaak moet ik het nog zeggen?", en dan iets over elkaar zou slaan, twee papieren grassprietten?, en een beetje opzij zou hoppen.

Soms voel ik me als theatermaker wel een beetje een lulletje omdat ik het idee heb dat de her-beelding op enorm veel andere terreinen al en volop bezig is.

Ik vraag me af of jij daar ook wel eens mee zit?

Voel jij je bijvoorbeeld soms belemmerd in de voorstellen die je kunt doen en/of in je eigen denken door de 'theater-wetten' van wat werkt en niet?

Ik vraag dit omdat ik weet dat jij en het KAK met veel plezier gebruik maken van

de theatrale elementen /
middelen. Denk je dat deze
toereikend zijn voor een
mogelijke, radicale
her-beelding?

Uitkijkend naar uw antwoorden
& nieuwe landere
Liefs, vragen.

Salomé

O, ps.

Deze vragen staan los van
het gegeven dat ik me heel
graag bij je aanmeld voor
op de auditie-lijst om
misschien ooit eens mee
te mogen spelen in één van
jouw speeltuinen.

Je werkmethode klinkt
fantastisch en heel inspirerend.